

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gottlieb Christophori Harles Anthologia Graeca Poetica

Harless, Adolf Gottlieb Christoph

Baruthi, MDCCXCII.

VD18 13527622

Moschi

urn:nbn:de:gbv:45:1-18225

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

Ἔρως δραπέτης.

Amor fugitiuus.

Ἐιδύλλιον α.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν ὑέα μακρὸν ἐβώ-
σει.

I

Ἐἰ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἔξει.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγά-
γης νιν,

Ἄου

*) Hoc carmen melitissimum *Politianus* in versus lati-
nos adeo feliciter et egregie transtulisse dicitur, vt nihil
elegantius, nihil suauius fingi et excogitari posset. v.
Longopetraeus in obseruat. ad hunc poetam pag. 403. edit.
Schnebelii, qui illius Francogallicam interpretationem
notasque suae editioni addidit. In *Manso*. exemplo est
Idyll. VI.

v. 3. γέρας. Hoc indicii praemium, μόνυτρον: sicuti al-
terum, quod inuentori pro rei amissae restitutione ex-
hibebatur, εὐροτρον dictum est. Morem, quo veteres
rei amissae per licitorem aut viatorem, praeconium fa-
cere solebant, ex *Petronii* satyr. pag. 349. edit. *Hadr.* et
Apuleii Miles. libr. VI. (qui locus huc adprime quadrat,) *docet Longopetr.* in not. ad h. locum. adde, quae adscri-
psi in ed. mea *Bionis* et *Moschi*.

v. 4. Hanc *Moschi* sententiam multi poetae imitati fe-
liciter expresserunt. *Longopetr.* ad h. l. componit Prolo-
gum *Tassi* Amyntae. Ella mi segue Dar promettendo à
chi m' insegna à lei etc. eiusdem *Tassi*, qui in poematio,
amor fugitiuus, Venerem loquentem facit: Ditemi ov'
è il mio figlio? Chi di voi me l'insegna, Vò, che per
guiderdone Da queste labbra prenda Un bacio quanto
posso Condirlo più suaue; Ma chi m'l riconduce Dal vo-

L



5 Ὅου γυμνὸν τὸ Φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον
ἐξεῖς.

Ἔσι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν ἑικοσι πᾶσι μά-
θοις νιν.

Χρῶτα μὲν ἔ' λευκὸς, πυρὶ δ' ἔικελος· ὄμματα
δ' αὐτῷ

Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, αἰδὺ
λάλημα·

Ὅου

Ionario esiglio, Altro premio n' attenda, Di cui non
può maggiore Darli la mia potenza, Se ben in don le
desse Tutto 'l regno d'Amore. At quis non sentit, bre-
uitatem Moschi longe suaviorem esse, luxurie et loquaci-
tate Tassi? Plura loca excitat Longopetr. quae quominus
describam, angustiae spatii prohibent. Menagium in
notis ad Amyntam plura contulisse, idem ille perhibet.

v. 6. ἐν ἑικοσι πᾶσι. Pari modo *Callimach.* H. in Cere-
rem v. 48. ἥσθις μυρία πάντα. *Vulcan.* Heinsii emendatio-
nem παισὶ bene refutabat ad h. l. *Longopetraeus*, et vul-
garem lectionem interpretatur, inter viginti omnino, in-
ter omnes omnino. conf. quoque de usu huius vocabuli πᾶ-
ντες, πάντα *Clark* ad *Hom. Iliad.* ἡ. 161. σ', 347. τ', 247.
et saepius.

v. 7. Confer *Statium* I. Silu. 2. 61. sq. — *Longopetr.*
elegans Meleagri epigramma, quod imaginem Amoris
aeque suauiter et ingeniose, ac Moschus exprimit, notis
suis inseruit, quod lector cum nostro componet. adde
Musaeum. v. 40. 41. *Anacr.* od. 64. *Raphael* Cupidini
eundem dedit colorem. vide *Richardson* apud *Klotz* über
den Nutzen v. Gebrauch alt. geschnitt. Steine pag. 170.

v. 8. vid. *Anacr.* 28. 18. et quae ad h. l. supra adno-
tauimus: *Anacr.* 29. 12. *Theocrito*, Id. 23. 12. sunt κῶ-
ραι δαινὸν βλέπεσαι, et *Herodian.* I. c. 7. ὀφθαλμῶν πυρ-
δεῖς βολὰς adpellauit oculos, qui a Moscho ὄμματα vo-
cantur φλογόεντα. conf. *Anthol.* VII. 16.

Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται, ὥς μέλι,
Φωνά·

Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἡπεροπεντάς, 10
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφος, ἄγρια
παίσδει.

Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ
πρόσωπον.

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ
βάλλει·

Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς αἰδέω βασιλῆα,
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασα. 15
Καὶ πτερόεις, ὥς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοις ἐπ'
ἄλλοις,

L 2

Ἀνέ-

v. 9. Hinc periurium amantium veteribus leue vanumque videbatur. supra *Bion* VII. 5. sq. *Aristaenet.* II. epist. 20. *Tibull.* I. el. 4. v. 17. alique apud *Schwebelium*.

v. 10. *Stobaeus* legit ἐν δὲ χολᾶ, vnde *Valck.* coniicit, ἐν δὲ χολᾶ, νόος etc.

v. 11. *Moschus* forte ante oculos habuit *odam* III. *Anacreontis*; praecipue vers. 29. vbi vide *Barnes*. De παίσδει vide ad *Bion*. I. 18.

v. 12. *Caput pulcris cincinnis instructum*.

v. 13. Μικκύλα. v. indicem, μικρός. In hoc vero idyllio frequenter et suauiter vtitur *Moschus* diminutivis, vt mox χερύδρια *Händgen*.

v. 14. *Pluto* enim amore captus rapuit *Proserpinam*. v. 15. *Ursin.* *Valck.* κῆς suspicatur *Brunck*.

v. 15. ἐμπεπυκ. obtenta est. Eadem significatione, qua *Athenaeus* libr. XI. βωμὸν ἀνδρῶν πάντη πεπύκασα. *Vulcan.*

v. 16. *Stobaeus* et aliquot codd. pro vulgato ὅσον legunt ὥς ὄρνις ἐφ. ἄλλον ἐπ' ἄλλω. et *Valcken.* suspicatur ἄλλον ἐπ' ἄλλω, coll. *Theocr.* I. 36. 37. *Hercules*, quin ferae brutaque ab Amore subacta et domita, in monumentis veterum apud *Montfaucon*, aliosque reperiuntur. Alatus autem *Cupido* fingitur propter agilitatem et leui-

Ἀνέρας ἡδὴ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κά-
θηται.

Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέ-
λεμνον·

Τυτθὸν ἐοὶ τὸ βέλεμνον. ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι
φορεῖται·

20 Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα Φαρέτριον, ἔνδοθι δ'
ἐντὶ

Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς ποικίλῃ κῆμὲ τι-
τρώσκει.

Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ
οἱ αὐτῷ

Βασιὰ λαμπρὰς ἐοῖσα, τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Ἦν τύγ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς·
Κῆν

tatem amantium. conf. elegantem descriptionem Longi in
Pastor. II. p. 33. sq. et Mollii notas pag. 40. sq. 44.

v. 17. *Apuleius* libr. IV. *Metam.* de Cupidine: Qui
pennis volitans super aethera, cuncta fatigat, Flammaque
et ferro singula debilitat: Quem tremuit ipse Iouis, quo nu-
mina terrificantur, Fluminaque horrescunt et Stygiae tene-
brae. Hunc et alia plura loca contulit *Rittershus.* ad
Oppian. Cyn. 410. de vi et potestate Amoris multa di-
sputans. — Κάθηται, *Anacreont.* XIII. vers. 17. imita-
tus videtur *Moschus.*

v. 19. τυτθόν, voc. poet. pro communi μικρόν. v.
Schol. ad *Theocrit.* I. 45. *Porti* Dictionar. doric. sub h.
v. de re confer *Klotz* Ueber den Nutzen und Gebrauch
der alten geschn. Steine. pag. 209. 210.

v. 21. Cupidinis tela acuta in amore celebrantur. vi-
de *Ouid.* *Metam.* V. 381. *Theocr.* XXIII. 4. 5. XIX. 8.
Valiken. ad *Euripid.* *Hippol.* p. 225.

v. 23. Apollinis amores sunt valde celebrati a poetis;
nam Ἄλιος est h. l. *Phoebus.*

v. 24. Ἦν τύγε ἔλῃς τῆνον (dor. pro ἐκεῖνον) tu vero si
eum ceperis.

Κῆν ποτ' ἴδης κλαίοντα, Φυλάσσεο, μή σε
 πλανήσῃ· 25
 Κῆν γελάῃ, τύ νιν ἔλκε· καί, ἦν ἐθέλῃ σε
 Φιλᾶσαι,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ Φίλαμα, τὰ χεῖλεα Φάρμα-
 κον ἐντί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, λαβὲ τᾶντα, χαρίζομαι, ὅσσα
 μοι ὅπλα,
 Μήτι· θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάν-
 τα βέβαπται.

L 3

Εὐρώ-

v. 27. Sic festiue quoque Daphnis de Chloes osculo
 apud Longum Pastor. I. pag. 17. Ἄρα Φαρμάκων ἐγεύσατο
 χλόη μέδασά με φιλεῖν: et p. 26. Ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοται,
 καὶ, δάκνει τὸ Φίλαμα τὴν καρδίαν, καὶ ὥσπερ τὸ νέον μέλι,
 μαινέσθαι ποιεῖ. Schwebel. conf. Virg. I. Aen. 691. Chari-
 ton. p. 24. tom. I. Τὸ φίλημα, κατὰ πρὸς εἰς τὰ σπλάγ-
 χνα κατεδύετο; ad quem locum vide Dorville pag. 203.
 tom. II. qui multis exemplis docet, iaculo vel sagittae et
 veneno comparari vim amoris, et ea omnia, quae amo-
 rem excitant, adspēctum, tactum, osculum: adde Lon-
 gopetr. obseruat. Propert. II. 9. 19. Intactos isto satius ten-
 tare veneno. Valeken. probat, quod Is. Vossius e MS.
 enotauit, τὰ χεῖλεα Φαρμάκοντα.

v. 28. confer Anacreont. od. 14.

v. 29. μή τυ θίγῃς malim cum Valck. et Brunckia.
 De Cupidinis armis alii quoque poetae ita cecinerunt.
 Schwebel. excitat Musaeum v. 41. Apollon. Argon. III. vers.
 287. Heskin. comparat Horat. libr. II. od. 8. v. 14. et
 Klotzius ad Tyrtacum pag. 113. Alciph. I. 19. Drakenb.
 ad Sil. XI. 398. In Anthol. III. 470. Γυμνὸς ἔρως διὰ
 τῷτο γελαῖ καὶ μέλιχός ἐστιν, ὅν γὰρ ἔχει τόξον καὶ πυροεντα
 βέλη. Carmen Meleagri, εἰ μὴ τόξον ἔρως, μηδὲ πτερὰ,
 μηδὲ Φαρέτραν Μηδὲ πυριβλήτας εἶχε πόθων ἀκίδας, in quo
 epigrammate Klotzio displicet πυριβλήτας. quare coniecī,
 forte legendum esse πυριπνέυτας, vt Musaeus v. 88, οἷς ἔς

Ἑυρώπη *).

Ἐιδύλλιον β.

Ἰ Ἑυρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἔσταται, ἐγγύθι
 δ' ἦως,
 Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν
 ἐφίζων,

Αὐσι-

πυριπνέυς habet. Confer *Kypke* obs. in N. T. II. p. 303. 304. ad Ephes. VI. 16. *Moll.* ad Longi Pastoral. pag. 47. *Wettstein* ad Matth. III. 11.

*) Theocrito hoc idyllion olim adscribebatur, sed praeter alia testimonia codex manuscriptus Augustanae bibliothecae hoc Moscho tribuit. vid. *Vrsinus* et *Schwebel* ad hunc locum. De oeconomia, virtutibus et vitiis huius idyllii in singulari prolusione egi: adde, quae cl. *Manfo* de hoc idyll. disputat.

v. 1. Europa, Agenoris et Telephaesae, vel secundum alios Phoenicis atque Argiopes filia, tanta fuisse dicitur pulcritudine, ut Iupiter ipsius amore corripere-
 retur. conf. *Anacreon.* od. 35. *Palaeophat.* de incredib. c. 16. *Ovid.* II. Metam. fab. 13, ibique longam *Burmanni* notam, et *Guy's* litterarische Briefe etc. tom. II. pag. 179. 180.

v. 2. λάχος. *Hesych.* μέρος. Nox in quatuor diuisa fuit partes, a Graecis φυλακαίς, a Romanis, Vigiliis, dictas; conf. *Heins.* ad Sil. Ital. VII. v. 155. Antiquissimis autem temporibus, apud Graecos nox tantum in tres vigilias diuidebatur, (vid. *Bosius* et *Heusinger* ad *Cornel. Nep.* XVIII. 9. §. 3.) quarum quaelibet quatuor horas continebat, et secundum hanc diuisionem explicat nostrum locum *Drakenb.* ad Sil. Ital. III. v. 89, quem vide. adde *Schwebel* ad h. l.

v. 3. Conf. *Homer.* Odyss. v. 85. ibique *Clark.* Odyss. ψ, 342. ibique *Clark*, quem nec noster locus fugit, *Orphei* H. in Somn. v. 3—6.

Ανσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ Φάεα δεσμῶ
 ἔϋτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων. 5
 Τῆμος ὑπὸ ροφίοισιν ἐνικνώσσεσα δόμοισι

L 4

Φοίνι-

v. 4. πεδάα sine iota subscripto CalliERG. (qui illud ubique omisit,) et Valek. πεδάα-κατὰ, est τμήσις pro κα-
 ταπεδά, irretit, ligat. Somnum veteres pingere sole-
 bant alatum, aut cornu tenentem, vnde quietem infun-
 dat; praeter ea papauera ferentem, quibus somnium con-
 ciliet. conf. *Silium* Ital. X. v. 352. 353. ibique *Drakenb.*
 qui effigiem Somni ad h. l. aeri incidendam curauit, et
 auctorem (*Lochner.*) libri: *Papauer ex omni antiquitate*
erutum etc. Noribergae 1713. in 4. pag. 155. sqq. in pri-
 mis pag. 170. sq.

v. 5. ἔθνος ὀνείρων. *Orpheus* Argon. v. 1140. et *Homer.*
Odyss. ω v. 11. 14. cecinerunt δῆμος ὀνείρων. vide *Clark*
 ad *Homeri* locum et ad initium illius rhapsodiae, vbi
Homerus, a *Mercurio* somnum immitti, fingit, et *Du*
Port. *Gnomol.* Hom. pag. 268, n. d. De Somniis veterum
 v. *Macrob.* in somn. *Scipion.* cap. 3. et *Schwebel.* ad no-
 strum *Moschum.* Antiquiores homines superstitiosi, vti
 etiam hodie plebs, et qui huius sunt conditionis et fari-
 nae, somnia matutina habuerunt rata. *Homer.* *Odyss.* δ.
 v. 840. *Ouid.* *Epist.* XVIII. v. 195. *Homer.* *Odyss.* τ.
 562. ibique *Clark.* *Du Port* *Gnomol.* Hom. p. 264.
Broukh. ad *Tibull.* III. 4. v. 1—7. *Drakenb.* ad *Sil.*
Ital. III. v. 200. vbi nostri quoque loci fecit mentionem,
 et vespertinorum somniorum fidem plerumque suspectam
 fuisse docet. Lege etiam elegantissimam disp. I. cel. I.
L. Schulzii de Somniis. Halae Saxon. 1758. p. 3. seq.

v. 6. ὑπὸ ροφ. [de quo voc. v. indic.] δομ. Periphra-
 sis est θαλάμης, vti infra v. 22. *Vulcanio* ad h. l. ob-
 seruante: θαλάμος enim a veteribus dicebatur cubile ma-
 riti et uxoris, quae in editiore aedium parte solebat ha-
 bitare. *Apoll. Rhod.* Argon. III. 168. ὑπὸ ροφίον θαλάμης. —
 Cum *CalliERGio* *Vrsin.* dedit ἐνὶ κνώσσεσα. Hic igitur di-
 uisit praepositionem ἐνὶ (h. e. ἐν coniungendam cum δό-
 μοισι aedibus,) a κνώσσεσα, a verbo κνώσσω cubo, profun-
 de dormio; reliqui dederunt compositum verbum, minus

Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Ἑυρωπείη,
 Ὡσατ' ἠπείρου δοιὰς περὶ εἰο μάχεσθαι,
 Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε· Φυὴν δ' ἔχον δια γυ-
 ναῖκες.

10 Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐώκει
 Ἐνδαπίη, καὶ μάλιστα εἴς περιόχουτο κέρας·
 Φάσκεν

frequens, idem vero denotans, quod verbum simplex,
Hesych. κνώσσειν, ὑπνῶν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, ὄνυχαι.
 vt v. 23.

v. 8. 9. Omnis orbis olim in tres diuisus erat partes,
 (v. *Dionys.* περιηγησ. v. 8. 9. ibique *Eustath.*) immo vero
 Africa atque Europa vel Asia vno interdum nomine ad-
 pellatae. *Isocrat.* in Panegy. cap. 48. ab initio, vbi vide
 notam Mori V. C. τῆς γῆς ἀπάσης, τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ (coe-
 li ambitu) κειμένης, δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας,
 τῆς δὲ Ἑυρώπης καλεαμένης, κ. τ. λ. adde *Klotzii* *Lection.*
Venusin. pag. 334. et, qui de Asiae notatione, diuisione
 et omni Geographia plene doctèque disputat, *I. G.*
Walther. in *Animaduersion. histor. et critic.* (*Weissenfels.*
 1748.) pag. 158. sqq. et 170. sqq. Moschus autem, no-
 minata tantum Asia, alterius partis, quae postea ab Eu-
 ropa nomen sortita dicitur, memoriam prudenter reti-
 cuit, et ἀντιπέρην solummodo dixit, ne prolepsin quam-
 dam admitteret. Verterem ideo: videbat duas orbis par-
 tes continentes (h. e. deas illarum orbis partium praesides,
 sub forma mulierum) *Asiam* et alteram huic oppositam.

v. 10. ἄρα hoc loco non otiosum est, qua de re plura
 disputat *Hoogen.* de partic. I. cap. V. sect. 5. pag. 128.
 at quomodo commode possit explicari, alia erit quaestio.
Hesychius et *Suidas* (vide *Hoogen.* libr. mem. pag. 131.
 n. 6.) interpretantur quoque δὴ, vt sensus sit: altera
 quoque omnino similis fuit indigenae. Aut metabasin vel
 inuersam argumentandi rationem indicat: Ergo aut nem-
 pe altera similis fuit indigenae; altera vero formam habuit
 peregrinae. v. *Hoogen.* libr. laud. cap. V. sect. I. in primis
 pag. 113. et ad *Call.* v. 113.

Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν
αὐτή.

Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν,
Ἐγρυν ἔκ ἀέκυσαν· ἐπεὶ Φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχε γέρας ἔμμεναι Ἑυρώπειην. 15

Ἡ δ' ἀπὸ μὲν φρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παῖδομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὥς ὕπαρ εἶδεν
ὄνειρον.

Ἐξομένη δ' ἐπὶ θηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Ἐισέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.

L 5

Ὅψε

v. 12. Ἀτιτάλλειν, dicitur pro ἀτάλλειν, ab ἀταλος:
est secundum Etymolog. M. idem ac τιθῆναι καὶ ἐκτρέφειν
ἐκ νηπίων, enutrire atque educare a pueritia. Schwebel.

v. 15. *Pierſon.* Verisim. libr. II. pag. 232. corrigendum censet et rescripsit Brunck ἔμμεν οἱ Ἑυρωπέειν.

v. 17. Ὑπαρ-ὄνειρ. differunt haec vocabula, si sibi opponuntur: prius est vera visio: ὄναρ autem vel ὄνειρον fallax et obscura φαντασία. vid. *Hom. Od.* τ'. 517. ibique Schol.

v. 20. *Anthon.* p. 139. et *Valcken.* ad illum pag. 217.

Ὅναρ tamen *Matth.* I. 20. II. 13. coll. 16. et apud *Herodian.* II. cap. 9. et ὄνειρον apud *Herodot.* I. 14. p. 17. lin. 45. ed. *Wessel.* de somnio vero adhibentur. adde *Chion.* ep. XVII. 4. ibique notam cl. *Coberi* pag. 58. *Kypke* obseruat. sacr. ad *Matth.* I. 20. *Manso* comparauit *Apoll. Rhod.* III. 633.

v. 18. *Sedebat diu* (ἀκὴν ἔχεν taciturna erat, nota Graecism. de quo v. ad *Pythagor.* 14. h. e.) *taciturna.* *Hesych.* tom. I. p. 199. Ἀκὴν, ἡσυχίαν, et Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ (quod hemistichium Homero saepius visitatum ut II. γ. 95.) ἀντὶ τῆς, ἡσυχαι καὶ ἐκπλαγεῖς, ἢ ἀχαγεῖς. vbi vide interpretes: *Vossius* ibidem deriuat ab ἀκω, unde ἀκῶ, et Schol. ad *Homeri* loc. laudat. Ἀκὴ καλεῖται ἡ ὀξύτης. *Hesych.* pag. 189. ἀκὴ, αἰχμὴ σιδήρεῃ ἢ ἡσυχία, vbi vide criticos. adde *Lennerii* Etymologic. L. Gr. p. 92. sq.

v. 19. πεπταμένοι (a πετάζω, vel πετάννυμαι expando,)

20 Ὅψε δὲ δειμαλήην ἀνενείκατο παρ' ἑνός ἀνδρὸν

Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπερραίνων προΐηλε;

Ποῖόν με σρωτῶν λεχέων ὑπερ' ἐν θαλάμοισιν

Ἡδὺ μάλα κνώσσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;

Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἶσιδον ὑπνώσσα;

25 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος ὥς με καὶ

αὐτὴ

Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὥς σφετέρην ἴδε

παῖδα.

Ἀλλ' αἱ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ὡς εἰπῶς, ἀνόρησε. Φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἐταί-

ρας,

Ἠλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας

τῆσιν

aperti oculi opponuntur oculis somno clausis. vid. Dorville ad Charit. pag. 480. Hindenburg. ad Xen. M. S. p. 65. et Ruhnkens ad Xen. M. S. II. 1. 22.

v. 20. Vulgo δὲ μαλ. ἔπειτ'. Lennep. vero III. cap. 9. ad Coluth. coniecit: ὅψε δὲ δειμαλήην ἀνενεικ. — quam coniecturam codice confirmari, ait Dorville ad Charit. p. 480. atque ego cum Valck. et Brunck. iam in edit. mea Bionis et Moschi, (vbi v. not. p. 156.) receperam.

v. 23. κνώσσαν vide ad vers. 6.

v. 26. ἴδε, cum vi, amavit, siue amplexa est. plura scripsi in edit. pag. 180. sq.

vi. 27. conf. Tibull. III. 4. 1. ibique Vulp. Euripid. Hecub. 59 — 99. — Μάκαρες proprie dii dicuntur. v. infra ad Pindar. Ol. I. 83.

v. 29. Ἠλικες referuntur ad staturae; οἰέτεες ad annorum aequalitatem. Schwebel. οἱ ἐν ἡλικίᾳ sunt adulti. v. Wesseling ad Herodot. p. 755. et Salmas. in praefat. ad Cebetis tabulam graece, arabice, latine (Lugdun. Batav. 1640. p. 12.) qui etiam ἡλικία, pro magnitudine corporis, ab ἡλικιον, tantum, magnum; pro aetate ab ἡλικία, par aetatis iusto subtilius derivat. vide quoque, si vis

Τῆσιν αἰεὶ συνάθρυνεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο, 30

Ἡ ὅτε Φαιδρύνοιτο χροῖα προχοαῖσιν Ἀναύρω,

Ἡ ὅπότ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κέρσοι.

Ταὶ δέ οἱ αἴψα Φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν
ἐκάσῃ

Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον

Ἀγχιάλῃς, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο, 35

Τερπόμενα γοδὲν τε Φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.

Αὐτὴ δέ χρύσειον τάλαρον φέρειν Ἑρωπέει,

Θηητόν,

Io. Clericum in siluis philol. pag. 264. L. Bos. in Exercitt. ad N. T. pag. 183. et Wolfii Curas philol. et crit. in N. T. ad Matth. VI. 27. indic. sub v. ἡλίκ.

v. 31. Ἀναύρω. Palmerius, Schwebelius aliique pro nomine proprio fluvii, in cuius fluentis Europa sese abluere solebat; (sed ille in Phoenicia non fluit:) Heskinus autem pro adpellatiuo habet illud vocabulum, quod flumen, vel, prima significatione, torrentem significat. Sic Anacreon. od. VII. 4. et Scholiast. ad Apoll. Rhod. I. 9. εἰ ἐξ ὑετῶν συνισάμενοι ποταμοὶ ἔτω (ἄναυροι) καλῶνται, ad quem locum vid. Hoelzlin. confer Schneiders Anmerkung. über den Anacreon. pag. 288. sqq. Vibium Sequest. p. 5. et Oberlini not. p. 73.

v. 32. κέρσοι v. indic. κέρσω.

v. 36. — ἠχῇ Valckenar. in animadu. ad Ammon. pag. 204. et in edit. poetae legere maluit ac recepit Brunck. καὶ κύματος ἠγῇ, quoniam puellas non vndarum sonitu delectatas fuisse suspicatur, sed litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant, ut Apollon. Rhod. I. v. 554. πολλῇ δ' ἐπὶ κύματος ἠγῇ Τέγγε πόδας. Equidem dubito propter illam suspensionem et Apollonii locum sententiae doctissimi Valckenarii subscribere. Apud Theocrit. I. 17. et Moschum V. 12. 13. aquarum murmura atque susurrations, tamquam iucundissimum aurium delinimentum celebrantur: vide etiam Drakenb. ad Sil. Ital. III. 24. et nostram ad Anacr. (pag. 14.) observation. Φυῇ h. e. pulcritudine. Vulcan. enim ad h. l. obseruat, de ex-

Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστου,
 Ὀν Λιβύη πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαιῶν
 40 Ἡῖεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 ἥ τε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Ἐυρωπῇ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὥπασε δῶρον
 Ἐν τῷ δαίδαλα ποῖλ' ἀτετεύχατο μαρμαίροντα.
 Ἐν μὲν ἔην χρυσαῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἰω
 45 Εἰσέτι πόρτις ἔσσα, Φυὴν δ' ἔκ' εἶχε γυναικός,
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἔφ' αἰλμυρὰ βαῖνε κέ-
 λευθα,

Νηχο-

terna figura vsurpatum hoc vocabulum innuere, *formam*
 (vt v. 45.) aut *pulcritudinem*: ad animum autem si refer-
 tur, significare *indolem*. conf. Klotzium ad Tyrt. p. 71.

v. 39. In hac calathi descriptione, per se venusta pul-
 craque, at h. l. inutili, Moschus imitatus fuisse *Schne-
 belio* videtur poculi delineationem scuti apud *Hom.* Il. ε'.
 479 sceptri, Il. β. 101. sq. qui etiam genealogiam quasi
 doni cuiusdam, vt hic *Moschus*, saepe dedit: e. gr. *Odyss.*
 δ'. v. 125. *Iliad.* π'. v. 143. etc. quae loca et plura si di-
 ligenter contulerimus, videbimus, quid Moschus ab
 aliis sumserit mutuum, et quid noui ex ingenii vberta-
 te protulerit. Sed inde videmus quoque mores antiquis-
 simorum hominum, et donorum insignium rationem.

v. 51. *Casaubon.* in lectionibus Theocriteis cap. vii.
 multum sudat in emendando atque interpretando hoc ver-
 su. Sed *Valck.* haud opus esse id videtur, qui tantum
 malit: Ἦγε οἱ etc. quae ipsi sanguine erat iuncta, quod pla-
 cet. v. quoque *Manso.*

v. 44. Ἰναχίς. conf. *cel. Heyne Sammlung antiquari-
 scher Aufsätze*, part. I. p. 41. et ad *Apollodori biblioth.*
 pag. 238. sq.

v. 46. Φοῖτ. iam explicui in edit. p. 186. Dein, αἰλμυρὰ
 κέλευθα est periphrasis maris, ab aquae marinae saluigi-
 ne. vide vers. 117. v. 148. et *Hom.* Od. I. v. 27. ε. v.
 100. γ'. v. 71. etc. κέλευθα autem non solum dicuntur
 viae terra marique, sed etiam de vento, aere, die et

Νηχομένη κέλη· κυανή δ' ἐτέτυκτο Θάλασσα.
 Δοιοὶ δ' ἔσασαν ὑψὲς ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες αἰολλήδην, θεῦντο δὲ ποντοπόρον βέν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ Θεείῃ 50
 Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
 Ἐκ βοὸς ἐυκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
 Ἀργύρεος μὲν ἦν Νείλῳ ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις,
 Χαλκεΐη· χρυσεὶ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἦν Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ σεφάνῃν ταλάροιο 55
 Ἐρμείης ἥσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυτο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.

Τοῖο

nocte; vid. Bogan. de usu huius vocabuli vario in Homero Hebraizante pag. 332. add. Coluth. 309. ibique Lennep. animadu. p. 85. et p. 166.

v. 48. ὄφρυος. conf. not. ad Anacr. XXII. 3. Kypke obs. sacr. tom. I. p. 226. et Wesseling. ad Herodot. pag. 240.

v. 51. Pro vulgata falsaue lectione ἐναλ. Aldus habet ἐναλ ληϊσὴν δι' ἐπτ. π. Ex vestigiis huius lectionis meliorem, quam cum Brunck. et Valcken. recepi, lectionem effinxit Pierſon. in Verisim. pag. 51. πόρτιος Ἰναχίης. Quemadmodum vero Callisto Lycaonis filia in vrsam conuersa λυκαονίη ὄρετος adpellatur Callim. H. in Ion. 41. ita Io. Inachi proles, iuuencae formam induta, vocatur, Ἰναχίη βῆς, πόρτις, δαμάλη· quod ille probavit vberius. cf. Valer. Flacci Argon. IV. 345. sqq.

Νείλῳ. Fluvius Aegypti celebris a septem ostiorum numero ἐπταπόρος dictus, Mela I. c. 9. Moschus hunc v. 53. vocat ἀργύρεον h. e. perlucidum. v. Oppian. Halieut. I. v. 23. ἀργύρεοι ποταμοί, ad quem loc. vid. Rittershus. idem Oppian. Kyn. II. v. 143. Nilum vocat ἱερὸν ῥέον, quod pro numine olim fuit habitus.

v. 55. vid. indicem sub v. σεφάνῃ.

v. 57. Mercurius Argum, Ius custodem, iussu Iouis interfecerat.



Τοιοῦ δὲ Φοινῆεντος ἄφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ὀρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροῖ
 60 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσεί τέ τις ὠκύαλος νῆυς,
 Χρυσέϊς ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Ἑυρωπείης.
 Αἰ δ', ἐπεὶ ἔν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθε-
 μόεντας,

Ἄλλα' ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 65 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἥ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυντο· ποτὶ δ' ἔραζε
 Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτῃλα.
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκος θυόεσσαν ἐδείκνυ
 Δρέπτον

v. 58. In pavonem mutatum fuisse Argum, etiam *Martialis* XIII. epigr. 85. canit: paullo aliter refert *Ovidius* *Metam.* I. v. 722. confer, si vis, prolationes meas III. et V. de Oculo.

v. 60. de vfu τάρσας v. *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 84. n. 42. et *Gronov.* ad eundem in ed. *Wesseling.* pag. 81. atque *Hesych.* sub v. ταρσοῖ, ibique interpretes.

v. 61. χρῆλος proprie de labio: metaphorice de extremitate rerum, ut poculi, navis etc. vsurpatur. v. *Schweibel* ad h. l. nostramque observationem ad v. 48. et *Klotz* ad *Tyrtaeum* pag. 55. *Dorville* in *vann. critica* p. 379. quem conferas, ex optimo cod. restituit χρυσέϊς, quod reddidit *Valck.* qui tamen suspicatur χρυσεῖω, unde vulgatum χρυσοῖς natum est.

v. 65. confer *Ouid.* *Trist.* III. 12. v. 5. sqq. *Claudian.* de raptu II. 118. *Horat.* III. 27. *Ouid.* *Metam.* V. fab. 6.

v. 67. πίπτεσκε. edd. Aldin. et Florent. habent θαλέ-
 σεσκε, quod paene restituisse se Moscho, ait *Valcken.*
 sed vulgatum praestat.

v. 68. conf. *Hom.* *Iliad.* ε. v. 348. et *Salmasius* in
exercit. Plinian. p. 1062. ex *Philone* in compositione *Phi-*
lonii excitat Ξανθὴν μὲν τρίχα βάλλε μυριπνός ἡιδέοιο, Οὔ

Δρέπτον ἐριδμαίνεσθαι· ἀτὰρ μέση ἔσθι ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρρῷ ῥόδῳ χεῖρεσσι λέγεσθαι, 70

Ἵοιὰ περ ἐν χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐβέ-
βλητο

Θυμὸν, ἀνωΐσοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι 75
Κύπριδος, ἥ μὲν δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσει.
Δῆ

λύθροις Ἑρμείαις λάμπεται ἐν βοτάναις. *croci* intelligit:
vide etiam indicem in κροκός et ξανθός. De ἐθείρη (ion.
pro ἐθείρα) coma, caesaries vide ad Anacr. XXII. 2. De
δρέπτον v. indic. et Schol. ad Theocrit. XI. 27.

v. 70. Horat. II. 3. v. 14. Flores amoenae ferre iube
rosae. Lucret. II. 628. nungunt rosarum floribus. Schwe-
bel suspicatur, poetam adludere ad illam e Gratiis (quae
tres fuerant, Aglaia, Thalia, Euphrosyne,) quae mani-
bus rosam tenere fingeatur. conf. Montfauc. antiquité
expliquée. tom. II. pag. 176. sq. Veneris autem sociae co-
mitesque Gratiae habebantur. Sic ἀγλαΐαι sunt formosae
puellae. v. Schrader ad Musaeum pag. 199. qui etiam
cum Gratiis pulcerrimam quamque comparari docet.
De laude rosae cf. Anacr. V. 6. sq. LIII. 4. sq.

v. 72. Οὐ μὲν] Vrsinus habet οὐ μὴν, quod elegan-
tius: verito: neque vero, neque tamen.

v. 73. Mitra seu cingulo virgines nubiles cingebantur,
quam nouus maritus ante congressum genialem soluebat.
v. Schwebel ad h. l. et Schrader. ad Musaeum v. 272. ac
quae Winkelmann in Geschichte der Kunst etc. P. I. p.
197. adnotauit. Ex his explicata infra vers. 160.

v. 74. 75. ἐβέβλητο, supple βελέεσσι e versu seq. vt
Aelian. H. V. I. c. 10. differt autem a βάλλειν, s. βάλ-
λεισθαι τι εἰς θυμὸν, εἰς καρδίαν, de quo dicendi genere
v. Wesseling. ad Herodot. p. 651. et Kypke obs. sacr.
tom. I. pag. 399. qui de eo copiose disserit. Quanta
autem Veneris potentia vel in Deos fuerit, ex Mytho-



Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπα-
 τῆσαι,

Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται
 ταῦρος,

80 Ὀυχ' οἷος σαθροῖς ἐνιφέρβεται, ἔδ' ἐμὲν οἷος
 Ὡλκα διατμήσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον.
 Ὀυδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκειται, ἔδ' ἐμὲν οἷος,
 Ὅσις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τῷ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξαντόχροον ἔσκεν.
 85 Κύκλος δ' ἀργύφρος μέσσω μάρμαρι μετόπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπογλάυσεσκε δι' ἡμέρον ἀστράπτοντε.
 Ἴσα τ' ἐπ' ἀλδήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνῃς,
 Ἀντυγὸς ἡμιτόμος, κεραῆς ἄτε κύκλα σελήνης.
 Ἥλν.

logia notum est, et Schwebel ad Bion. III. 1. docuit, —
 ὥς μιν — ὥς — est similis forma illius *Virgilii* VIII. ecl.
 4. ut vidi, ut perii. conf. *Theocrit.* III. 42. *Bion.* I. 40.

v. 77. Iunonis iusta zelotypia vel ex Homero nota esse
 debet. *Iliad.* α. v. 561. sq. etc. Iupiter occuluit, celavit
 personam dei. v. *Heins.* ad *Sil. Ital.* VI. 307. de hac
 dictione et consuetudine. Compara *Ouid.* *Metam.* II. 852.
 sqq. qui rem et ingenium muliebri melius ornat pingit-
 que. Iupiter a *Valerio Flacco* VIII. 266. (vbi vide *Bur-*
mann.) dicitur *falsus taurus*. Loco γίγνεται, in v. 79.
Vrsinus et *Heskin.* legunt γίγνεται. conf. *Hov.* I. od. 2. 41.

v. 81. 85. 86. non leguntur in Aldino exemplo, nec
 primum vers. habet *Vrsinus*, et vers. 82. quod ea,
 quae sequuntur, non bene cohaereant, *Valck.* expun-
 gere malit: at enim *Moschus* subtilitatem et loquacitatem
 amasse videtur. — ad v. 84. compara *Homer.* II. 23. 454.
 Loco vulgati ὑπογλάυσεσκε in v. 86. *Heskin* legendum
 putabat et *Brunck.* rescripsit ὑπογλαύσεσκε, vti iam *Cas-*
aubonus emendarat: *Valck.* duplicavit litteram.

Ἦλυθε δ' εἰς λειμῶνα· καὶ ἐκ ἐφόβησε Φααν-
θεις

Παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως γένητ' ἐγγυς
ἰκέσθαι, 90

Ψᾶυσά θ' ἱμερτοῖο βοῶς, τῇ δ' ἄμβροτος ὁδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκάνυντο λαρόν αὐτμήν.
Στῇ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμήμονος Ἑυρω-
πέης,

Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέτελγε δὲ κέρην·
Ἥ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἡρέμα χείρεσιν
ἄφρον 95

Πολλὸν ἀπὸ σωμαίων ἀπεμόργυντο, καὶ κύσε
ταῦρον.

Ἄυτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· Φαίης κ' αὐλῆς
Μυγδονίς λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκέειν.

ᾠκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Ἑυρωπέην
Ἄυχέν' ἐπισρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον. 100
H

v. 88. De voc. ἄντυξ v. supra ad Dionysii H. in So-
lem v. 7. de origine fabulae vide quae scripsi in ed. Mo-
seli p. 165. sq. et p. 176. sq.

v. 91. Schol. ad Homer Iliad. μ'. 397. ait, Croceum
fuisse hunc Iouis odorem, quem ex ore spiravit. v.
Schwebel.

v. 97. conf. Dorville van. crit. pag. 388.

v. 98. Tibiae Phrygiae aut Berecynthiae, (Mygdonia
enim Phrygiae maioris fuit pars,) erant curvae et graui-
orem iucundumque auditu edebant sonum, veteribusque
celebratae, Ovid. Fastor. III. 181. ibique interpr. et
Schwebel. ad nostrum locum. Valck. malit ἄν (iungendum
cum Φαίης) ἡπύοντος.

v. 100. conf. Ovid. Metam. II. fab. 13. Nunc latus in
fulvis etc.

Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενί-
 κῃσι,
 Δεῦθ' ἐτάρα φιλίαι καὶ ὁμήλικες, ὅφρ' ἐπὶ
 τῷδε
 Ἐζόμενα ταύρῳ τερπόμεθα· δὴ γὰρ αἰπάσας,
 Νῶτον

v. 101. βαθυπλοκάμ. vertitur valde capillatis: at for-
 san melius interpretari licet de virginibus, quae crines
 apte collegerunt, et vinxerunt, vti adhuc puellae rusti-
 corum facere solent. Βαθύς proprie profundus; sed ad
 multas res latius et tropice transfertur. Sic βαδύζωναι
 γυναῖκες Hom. Il. i, 590. sunt virgines alte cinctae, aut,
 vt Winkelmann Geschichte der Kunst etc. P. I. pag. 197.
 reddidit, Hochaufgeschürzt, quem vide; et βαδύκολποι
 Hom. Il. σ' v. 339. Theocrit. XV. 55. veste sinuosa indutae,
 Anacr. V. 14. κέρη βαδύκολπος, vbi vide Baxter. Homer.
 Il. δ. 383. Ἄσσωπος βαδύσχοινος, Asopus iuncosus. Sui-
 das tom. I. pag. 410. (quem locum debeo Klotzio ad
 Tyrt. pag. 74. vbi de significatione βαθύς vberius egit.)
 βαδύσχοινον. ὑψηλὰς σχοίνους φέροντας· βαθεῖα ποῖα, densa,
 spissa herba. Aelian. V. H. XIII. 1. vbi v. Perizon. p. 841.
 Βαθύς enim Graeci dicunt de magnitudine, altitudine,
 praestantia, prudentia, diuitiis etc. vti Klotzius loc. mem.
 et Hemsterh. ac Stoeber. ad Thom. Mag. pag. 138. docue-
 rant. Hinc Herodot. L. III. pag. 324. ἥδεα βαδύτερα ἢ
 κατὰ Θρήϊκας mores liberaliores, quam Thracum; ad quem
 locum vide Wesseling et Valckenar. conf. Kypke obs. sacr.
 pag. 256. tom. II. Dornville ad Charit. pag. 54. Spanhem.
 ad Callim. H. in Cerer. v. 114. Carpxou. obs. philol. in
 Palaephatum, Lipsiae 1773. pag. 115. Cel. tamen Kap-
 pius olim in litteris ad me datis vulgarem versionem ita
 defendit: Capilli promissi virginibus erant honori: qua-
 re comam non solum insigniter aluerunt; sed etiam cri-
 nem adposititium emerunt, vt eo pulciores viderentur,
 si bene comatae essent. Igitur h. l. virgines non tam
 crinibus contortis et crispatis ornatae laudantur, quam
 quae valde capillatae essent. vers. 101. prolongare se vi-
 detur, quemadmodum capillus virginum, quae maxima
 elegantia est. v. infra Callimach. v. 36.

Νῶτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται, διὰ τε νῆϋς.
 Πρῆϋς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, εἰδέ τι ταύροις 105
 "Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δὲ οἱ ἥντε Φωτὸς
 "Αἰσιμος ἀμφιθέει, μένης δ' ἐπιθεύεται αὐδῆς.
 "Ὡς Φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
 "Αἰ δ' ἄλλα μέλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο
 ταύρος,
 "Ἦν θέλεν, ἀρπάξας· ὥκῃς δ' ἐπὶ πόντον
 ἵκανε. 110

Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταῖρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη· τὰ δ' ἐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἥντε δελφίς.

M 2

Nηρέϊ-

v. 104. Hunc locum expressit *Achilles Tatius*, *Ἑρωτικ.*
 pag. 8. Ἡ δὲ δίκην ἐπεκάρθητο τῷ ταύρῳ πλεόσσης νῆϋς, ὥσπερ
 ἰσὶν τῷ πέπλῳ χρωμένη. *Schweibel.*

v. 105. *Ouid. Metam. l. c. Nullae in fronte minae etc.*

v. 107. ἀμφιθέει proprie circumcurrit, h. e. versatur,
 est. Oculi sunt indices animi: in iis igitur animus quasi
 versari intelligitur. Ita explicari mihi videtur illud vo-
 cabulum: atque Graeci et Latini deligere solent pro ver-
 bo substantiuo aliud, quod vel numerosius est, vel rem
 ac sententiam curatius definit atque signat.

v. 109. μέλεσκον. cum *Vulcanio* vertere malo cunctaban-
 tur, detrectabant et tergiuersabantur: *Manso* vertit vo-
 lebant. idem recepit *Vossii* et *Brunckii* coniecturam, a
Valek. probatam ἀνεπήλατο, pro vulgato, quod hic non
 conuenit, ἀνεπίλνατο.

v. 113. ἐπιβὰς scil. τῆς θαλάσσης aut τῇ θαλάσῃ. Ab
 littore (fugiens, procurrens et) mare ingressus, longe,
 cito cucurrit: (vide ad *Pythagor. v. 25.*) Sic de naue
 dicitur ἐπιβαίνειν scil. εἰς νῆυν. vide *Bos. de ellipsis. pag.*
104. ed. Leisneri. de vsu autem et constructione huius
verbi lege Dorville ad Chariton. p. 172. et 746. Kypke
obss. sacr. pag. 126. tom. II. et positum esse videtur pro
καταβὰς, uti apud Musaeum v. 74. ubi conferas notam
Schraderi pag. 195. qui nec nostrum omisit locum.

Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι,
 115 Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐσιχόωντο.

Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδεπρος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
 Κῦμα κατιθύων, ἀλὶνς ἤγειτο κελένθ'.

Ἄυτο.

v. 114. Nereides, (de cuius vocabuli varia scriptura vide *Dorville ad Chariton.* pag. 180.) marinae deae, currus marinorum deorum, Neptuni, Tritonis aliorumque sequi solebant. conf. *Heskiní* not. In *Montfaucon.* antiq. expliq. tom. II. tab. 19. et 20. plura schemata sunt, quae Iovem sub tauri forma Europam rapientem expriment: praecipue alterum tabul. 20. nr. 2. illustrat, quae Moschus vers. 110. cecinit; taurus cum Europa mare tamquam solidam glaciem calcit: Puellae Europae comites, ad oram maris stantes tali tamque singulari attonitae spectaculo, gestu manuumque motu stuporem ingentem significant: alterum autem pulcre refert et fere exprimit, quae Moschus v. 114. sq. canit: alter nimirum Cupido Europam coronat: alter adnatat videtur: Nereis equo marino infidet: duo Tritones cornices agunt; vt *Montfaucon.* pag. 51. descripsit, qui etiam ex *Luciani* dialogo marino Zephyri et Noti, (Dialog. XV. pag. 326. tom. I.) in quo haec eadem narratur historiola, ea excerptit, quae sequuntur; „Iupiter citato cursu in mare ferens ipsam sese immisit et natauit. Illa vero hac re admodum attonita, laeva quidem cornu tenebat, vt ne delaberetur, altera vero peplum vento iactatum continebat. Mare statim tranquillum fuit. Cupidines iuxta volantes, accensasque ferentes faces, hymenaeum canebant. Nereides delphinum tergis infidentes, obequitabant adplaudendo; Tritones circum nympham choreas agebant.“ vide etiam *Begeri* thesaur. Brandenburg. vol. I. pag. 198. *Klotz* über den Nutzen und Gebrauch der alten geschnittenen Steine pag. 182. sqq. *Iul. Car. Schlatter* diff. epist. Gemma antiqua sistens Europae raptum imagine prorsus singulari (n. hirci) adumbratum. Hamburgi 1734. 4.

v. 117. ἤγειτο. vide supra ad *Theocr.* XI. 27. de voc. κέλενθος vide ad vers. 46.

Ἀυτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντιο βαθυρρόος ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες. 125
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρας δολιχὸν κέρας, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη
 Ἔειρε πορφυρέας κόλπας πτύχας· ὄφρα μὴ ὦν
 Δεῦν ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 Κολπώσθῃ δ' ὥμοισι πέπλος βαθὺς Ἑυρωπείης, 125
 Ἴσιον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπο πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 Φάινετο δ' ἔτ' ἀκτὴ τις ἀλὶρρόστος, ἔτ' ὄρος αἰπὺ,
 Ἄλλ' αἶψά μιν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπεί-
 ρων,

Ἀμφὶ ἐπαπτήνασα, τοίην ἀνευείκατο Φωνήν, 130

Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς
 δὲ κέλευθον

Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχου, εἰδὲ θάλασσαν

M 3

Δει-

v. 118. Neptunus, qui v. 116. ἐννοσίγαιος, terrae quassator, Erderschütterer, dicitur, fuit αυτοκασιγνήτος germanus frater Iouis. v. Hom. II. XV. 187. sq.

v. 122. confer Ouid. Metam. II. fab. 13. v. 874.

v. 123. Magna est lectionis varietas, quam in edit. Bionis ac Moschi ad h. l. notavi. Vulgo ὄφρα κε — δεῦν — quod Auratus, adprobante Casaubono, mutavit in ὄφρα μὴ — et Brunck recepit. Probavit id Valck. qui praeterea maluit δεῦν, et sic cum Mansone rescripsi. ὦν est h. l. vestimenti ora.

v. 125. De Pepli figura lege Winkelmann Geschichte der Kunst des Alterthums tom. I. pag. 200. adde vero indicem et M. Herrmann Henr. Pagendarm disp. de peplo veterum. Witteberg. 1702. — βαθὺς v. ad v. 101. —

v. 128. ἀλὶρρόστος Valck. et Brunck pro vulgari λεῖ-
 ἀλὶρρόστος. — v. 129. compara Horat. III. od. 27. 31.

Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπὶ δρομὸς ἐστὶ θάλασσα
 Ὠκυάλοισ, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέεσιν ἀταρπόν.
 135 Ποῖόν σοι ποτὸν ἦδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 Ἥ ῥά τις ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπεικότα ῥέζεις;
 Ὅυθ' ἄλαιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, ἔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ σείχῃσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ
 πόντον

Ἀβροχος αἰσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἔρετμά.
 140 Ἡ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερ-
 θεῖς,

Ἰκελὸς αἰψηροῖσι πετήσεα οἰωνοῖσιν.

Οἱ μοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε
 δῶμα

Πατρὸς ἀποπρολιπῆσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῷδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφάπω, καὶ πλάζομαι οἴῃ.

145 Ἀλλ' αὖ σύ μοι, μεδέων πολιῆς ἀλὸς, Ἐννοσίγαιε
 Ἰλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
 Τὸνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέ-
 λευθα.

Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὥδε προσεφώνεεν εὐρυκέ-
 ρως βῆς,

150 Θάρσει παρθενικῇ, μὴ δαΐδιθι πόντιον οἶδμα.
 Ἀυτὸς τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμά γε φανήμενα, ὅ, ττ'
 ἐθέλοιμι.

Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσῃν ἄλλα μετρήσασθαι
 Ταῦρον

v. 136. Schwebelio ad hunc locum Ouid. Metam. loco
 mem. v. 846 respexisse videtur.

v. 153. Σὸς πόθος h. l. amor tui me impulit.

Ταῦρον ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη.
 "Ἡ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο 155
 "Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτὰς Φιτύσεαυ ὕιας,
 "Οἱ σκηπτέχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.
 "Ὡς Φάτο· καὶ τετέλεστο, τάπερ Φάτο· Φάι-
 νετο μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορ-
 Φήν·

Λῦσε δὲ οἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον "Ωραι. 160
 "Ἡ δὲ πάρος κέρυ, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
 Καὶ Κρονίδη τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο
 μήτηρ.

M 4

MOSCHI

v. 154. Τάυρω ἐειδομ. more Homerieo malit Valcken.
 — confer Hym. Callimachi in Iou. v. 6. sq. Creta, hodie
 Candia, est insula in mari mediterraneo.

v. 155. Heskin habet ὅπη, ubi nuptiae tuae erunt:
 Verecunde dictum est. — Φιτύσεαυ pro vulgato μάλα
 φύσσεαυ e cod. Vindob. receperunt Brunck, Valck. et
 Manso.

v. 156. Iouis filii ex Europa fuerunt Minos, Sarpe-
 don et Rhadamanthus.

v. 157. Loco vulgati ἅπασιν Aldus et cod. Vindob.
 tum Br. et Valck. ἅπαντες habent.

v. 160. Soluitque ei Zonam: est loquutio honesta et
 verecunda, hac in re vsitata et propria, et nuptias fa-
 ctas indicat. confer longam obseru. Schraderi ad Mu-
 saeum pag. 340. sqq. Morate apteque dein cecinit poeta,
 deo Horas parasse lectum, de quibus v. libri docti au-
 ctorem, über die Horen und Grazien, Hindenburg spe-
 cim. animadu. ad Musaeum p. 8. sq. Valcken. ad Theo-
 crit. XV. 105. cel. Heyne in antiquarischen Aufsätzen I.
 pag. 9. not. Horae enim saepe Ioui aliisque diis addeban-
 tur. Apud Statium Theb. III. 410. sunt comites et mi-
 nistræ solis.

v. 161. Κόρη et παρθένος ab auctoribus συνονώμως vsur-

MOSCHI IDYLL. III.

Ἐπιτάφιος Βίονος Βεκόλῃς Ἐρωτικῆς.

Εἰδύλλιον γ' *).

Ι Αἰλινά μοι σοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ

pari, docet Schwebel. ex Moschi Oaryste v. 64. 65. παρ-
θένος ἐνδῶ βέβηκα· γυνή δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ, Ἀλλὰ γυνή μή-
της, τεκέων τροφός, ἐκέτι κώρα. *Virgo huc veni, mu-
lier domum redibo, Immo mulier mater, liberorum nutrix,
non amplius virgo.* Sic contra virgo adulta etiam γυνή
dicitur. vid. Heins. exercit. sacr. ad Gal. IV. v. 4. pag.
423. ed. Cantabrig. Νύμφη et sponsa et coniux apud Grae-
cos intelligitur. Valckenaer ultimam versum indignum
huius poematis conditore esse censet.

*) Adieci hoc Idyllium: quod prior pars est Bionis
Idyllii in Adonida imitatio, quamquam saepe frigida,
nimis diluta, nec rei et personae adprime apta; poste-
rior autem pars eo pluribus splendet virtutibus poeticis.
Quia autem hoc idyllium vberius est explicitum et va-
riae lectiones fere omnes, saltem potiores iam enotatae
sunt a Valckenario, ab Heskinio et a me atque a cl. Man-
sone in edd. Bionis et Moschi, paucas hic subiicere licebit
adnotationes. Verba orationis repetita sunt ex editione
atque recensione Valckenarii pag. 353. sqq. qui illud idyll.
iam egregiis suis additamentis ad *Vrsini* Virgilium col-
latione scriptorum graecorum illustratum, Leovard. 1747.
pag. 76. sqq. inseruerat et multa, praecipue in reuocan-
da forma dorica, immutauerat: plura autem in edit. sua
bucolicorum praestitit. Praeter ea notandum est, id
carmen quondam, at perperam, tributum fuisse Theo-
crito: atque ex illo *Eudocia* in violario pag. 408. vbi
historiam de Hyacintho enarrat, verss. 6. et 7. sub *Theo-
criti* nomine citat; quae in v. 7. habet quoque λάμβανε,
pro quo substituit Valck. βέμβαλε, dissentiente Mansone,
atque hic propter τὸ, πλέον haud male defendit anti-
quam et communem lectionem λάμβανε. De *Hyacintho*

Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.

Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

Ἄνθεα νῦν συγνοῖσιν ἀποπνέοιτε κορύμβοις.

Νῦν ῥόδα Φοινίσσεσθε τὰ πένθημα, νῦν ἀνε-
μῶνα·

5

Νῦν ὑάκινθε λάλει τά σὰ γράμματα, καὶ
πλέον αἶ' αἶ'

Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε με-
λικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἀδόνες, αἶ' πυκινοῖσιν ὀδυρόμενα ποτὶ Φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τὰς Ἀρε-
δαίνας,

10

Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νύκτιν αἶλινά κύκνοι,

M 5

Καὶ

cuiusque fabula v. quoque Theocr. X. 28. Ovid. Metam.
X. fab. V. Salmas. in Exercitt. Plinian. pag. 860. ed.
Vltraieci. Apollod. bibl. I. 3, 3. III. 10. 3. et not. cel.
Heynii p. 35. et 691. eundem in Antiquarisch. Aufsätzen
part. I. pag. 96. sqq.

4. Corymbi sunt hederæ racemī, in orbem circumacti,
atque acinis et baccis, qui fructus hederæ, quas vuas
vocant, graues, Blumenhäupter. Plura de illis adtuli in
editione Bionis et Moschi pag. 228.

14. Strymonii cygni sunt Thracii, qui, quasi patria
sua, Thracia, relicta, Siculas undas inhabitare fingun-
tur. S. Vos lugete mortem Bionis carmine quale vos
quondam in vestris oris (χεῖλεσι) fluminum litoribus ce-

15 Καὶ γοεροῖς σομάτεσσι μελίσδετε πένθειμον
ὦδαν,

Οἷαν ὑμετέροισι ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ᾄδειν.
Εἶπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βισονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

20 Κεῖνος δ' ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ἐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ᾄδει.
Ἄλλὰ παρὰ πλατῆϊ μέλος λάθαιον αἰεῖται.
Ὡρεα δ' ἐσὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ
ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι νέ-
μεσθαι.

25 Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλ-
λων,

Καὶ
cinistis. Redite rursus ad patrias sedes, dicite puellis
Oeagriis, (ab Oeagro, Orphei patre) h. e. Musis, et
Nymphis Bistonis h. e. Thressis, mortuum esse Doricum
Orphea, h. e. Bionem, qui dorica dialecto usus, inter
Bucolicos poetas tantum eminuit, quantum Orpheus,
qui vi lyrae et cantus sui omnia commouit, et in sui rapuit
admirationem, reliquis quondam praestitit poetis. Hac
interpretatione, quam Manso V. cl. ornauit, admissa,
non opus est coniectura Valckenarii Σρυμονίοις et versum
Moschi qui versum sextum decimum olim sequutus sit,
nobis periisse; nec necessarium est, ut versum XVI. cum
Heskinio spurium esse iudicemus, nec cum Brunckio
tamquam adulterinum prorsus omittamus.

24. Compara Virgil. V. Ecl. 24. sqq. et senties, a Mo-
scho superari Virgilium simplicitate et pulcritudine
naturali.

Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίη-
ποι·

Καὶ Πᾶνες σοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἶ τε καὶ θῦ-
λλαν

Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὠδύρεται, ὅττι σιωπῆς, 30

Κῆκ' ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέ-
θρῳ

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ'
ἐμαρᾶνθη.

Μάλων ἔκ' ἔρρευσε καλὸν γλάγος, ἔ' μέλι
σίμβλων·

Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· ἔκέτι γὰρ
δεῖ,

Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσ-
θαι. 35

Ἄρχετε Σικελικαί τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Οὐτόσον εἰναλίσαισι παρ' ἄοσι μύρατο δελφίν,

Οὐδὲ τόσον ποκ' αἶσεν ἐνίσκλοπέλοισιν ἀηδῶν,

Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὥρεα μακρὰ χελιδῶν,

Ἀλκυόνος δ' ἔ' τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ. 40

Ἄρ-

29. Καὶ ὕδ. δάκρ. γεντο et lacrimae vexsae sunt in undas, siue, vt Laur. Gambara reddidit, in liquidos latices. Forte Moschus loco ὕδατα scripsit νάματα?

35. μέλιτος τῷ σῶ, melle tuo, h. e. ornatē, tua orationis suauitate. v. infra ad Leonidae carmen de voc. τρυγᾶσαι describere, colligere v. not. in edit. B. et Moschi ad h. l.

[Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.]

Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ἄδεν,
Οὐ τόσον αἰώοισιν ἐν ἄγκυραι παῖδα τὸν Ἀῖς,
Ἰπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνωνος ὄρνις,
45 Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.

Ἀδονίδες, πᾶσά τε χελιδόνες, αἷς ποκ' ἔτερπεν,
Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναί ποτι
πρέμνοισι,

Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκουν· αἳ δ' ὑποφώνουν
50 Ὀρνιθες. λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσιν.

Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίξεταί, ὧ τριπόδατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖσόμεν; τίς θρα-
σὺς ἔστω;

Ἐισέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν
ἄσθμα.

55 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσι τεὰς ἔτι βόσκειτ' αἰοιδάς.

Πανί

41. Hunc versum, vt otiosum Brunck et Manso omiserunt et vncis inclusit Valcken. sequentem quoque versum tamquam adulterinum expunxit Manso. — De Ceyce v. Apellod. I. bibl. 7, 4. II. 7, 7. et not. cel. Heynii pag. 101. et 474. — De Memnonis auibus v. Ouid. Metam. XIII. 576 — 622.

50. ἡμεῖς] Veterem lectionem ὑμεῖς retinuit et defendit Manso.

55. Cum Brunckio et Mans. dedi τεὰς ἔτι βόσκετο, (pro ἐπιβόσκεται) αἰοιδάς, tuos adhuc depascitur cantus, quod

Πανὶ Φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κακείνος
ἐρεῖσθαι

Τὸ σῶμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο Φέρηται.

"Ἀρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσθαι.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ'
ἑτερπες

Ἑσδομένην περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης. 60

Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μέλισθεο· τὸν μὲν
ἔφευγεν

Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλ-
μας.

Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι

Ἑσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Ἀρχετε Σικελικῇ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσθαι. 65

Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ
Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντα Φιλάματα, χεῖλεα παί-
δων·

Καὶ συγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίῃσιν Ἑρωτες.

ἈΚύπρις Φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ Φίλαμα,

Τῷ πρώτῳ τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα Φίλασε. 70

Τῆστο τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον
ἄλγος,

Τῆστο,

est bucolicum, et significat, Echo in arundinibus reddit
et servat adhuc tuos cantus.

56. μέλισμα proprie cantus, h. l. per audaciorem tro-
pum, fistula.



Τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι

Ὁμηρος,

Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν σόμα, καὶ σὲ λέ-
γοντι

Μύρεσθαι καλὸν ὕια πολυκλαύσοισι ῥεέθροισι,
75 Πᾶσαν δ' ἐπλήσας Φωνᾶς ἄλλα; νῦν πάλιν
ἄλλον

Ῥία δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη·
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρε-
δοίσας.

Χ' ὦ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν αἶεσε θυγάτρα,
80 Καὶ Θέτιδος μέγαν ὕια, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέ-
λαον·

Κεῖνος δ' ἐπολέμωε, ἐδάκρυε, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμει,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν
Ἔρωτα

85 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδί-
ταν.

Ἀρχετε Σικελικὰ τῷ πένθειος, ἀρχετε
Μοῖσαι.

Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσσα
πάντα·

Ἀσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο·
Ἰνδαρον, ἐποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἔλαι·
Οὐ

89. Ἔλαι oppidi nomen in Boeotia, haud procul The-
bis, quod Pindaro fuerit natale. v. interpret. vulgo ἔλαι
situae.

Οὐτόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἔραννά' 90.

Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοῖδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ

Σαπφῆς

Ἐισέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.

Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει σόμα, Βωκο-

λιασαί

Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος. 95

Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμῃ κλέος, ἐν δὲ Κύ-

δωσιν,

Ὅ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι Φαιδρὸς ἴδεσθαι,

Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πο-

λίταις

Τριοπίδαις ποταμῷ θρηγεῖ παρ' Ἀλεντι Φι-

λητᾶς.

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγὼ τοι 100

Ἀysonικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ὃ ξένος ὠδᾶς

Βσκολικᾶς, ἅλ', ἂν τ' ἐδιδάξας σεῖο μαθητᾶς,

Κλαρονόμος, Μῶσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γε-

ραίρων

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες

αἰοιδάν.

Ἀρχε-

91. Alii libri scripti et editi praebent Κήϊον, quo designatur Simonides; alii, (quod genuinam esse videtur Valckenario,) Τήϊον, ut intelligatur Anacreon.

94. καπυρὸν — σόμα os clare sonans, h. e. facundum, eloquens. v. Theocrit. VII. 37. ibique notam et ad Theocr. II. 85. Porti lex. Doric. v. καπυρός, quod voc. poetice pro καταπυρός, positum proprie significat igneum. — De v. 98. et 99. v. Manso in Prolegom. de vita Bionis et Moschi pag. XLV. sqq. De Triop. v. ad Callim. H. in Ceter. v. 31.

105 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Ἄι, αἰ, τὰ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον
ὄλωνται,

Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς ἔλον
ἀνήθον,

Ἵσπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι

Ἀρμίες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ
ἄνδρες,

110 Ὅππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ
κοίλα

Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον
ὑπνον,

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγαῖ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γῇ,

Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.

Τῷ δ' ἐγὼ δ' φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος δ' καλὸν
ἄδει.

115 Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθεος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν σῶμα, φάρ-
μακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσι ποτέδραμε, καὶ ἐγλυ-
κάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσῶτον ἀνάμερος, ἢ κεράται
τοί,

Ἡ

118. 119. Manso retinuit et defendit veterem lectio-
nem, a Brunkio et Valckenario e libris mutatam: Τίς —
ἀνάμερος ἢ κεράων τοί, Ἡ δοῦνα καλέων τὸ φάρμακον; ἐν-
φυγεν ὡδάν, atque ὡδάν interpretatur Musam, vertitque
locum: Welcher Gefühllose both dir den Becher (n. venena-

Ἡ δοῦνα λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν
ὥδ' αὖν.

Ἄρχετε Σικελικὰ τῷ πένθειος, ἄρχετε
Μοῖσαι.

120

Ἀλλὰ δῖνα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει
τῷδε

Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ'
Ὀδυσσεὺς,

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' αὖ τάχ' αὖ ἐς δόμον
ἦλθον

Πλῆστεος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλῆστῃ μελίσ-
δεις,

125

Ὡς αὖ ἀκρσαίμαν τὴ μελίσδεα· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικὸν τι λίγαινε, καὶ αὐτὴ τι βωκολιάσδεν.

Σικελικὰ καὶ κείνα ἐν Αἰτναίοισιν ἐπαιξεν

Ἀίοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ἐκ ἀγέραςτος

Ἔσσειτ' ἀμολπά. χ' ὥς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν 130

Ἀδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,

Καὶ σὲ Βίων πέμφει τοῖς ὥρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὦν

Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλῆστει καὶ τὸς αἰ-
δον.

tum f. venenum,) oder befahl, ihn Dir zu mischen? Ge-
sang und Musen hafste der Unmensch. Valcken. vero ἔκφυ-
γεν ὥδ' αὖν vertit, caruit omni sensu elegantiae musicae.

129. De insigni lectionis varietate v. notam in ed.
mea B. et M. ac Valcken. pro αἰοσι rescripsit Manso
Brunckii emendationem Ἀγχεσι, at tum cum Brunckio
etiam scribendum est Αἰτναίοισιν. Ruhnkenii coniectura
ἐν ἐνναίοισιν ἐπαιξεν Ἀγχεσι, quod Enna congruit Proserpi-
nae, admodum probabilis est.

N

ΚΑΛΛΙ-



ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΕΙΣ

Δ Η Μ Η Τ Ρ Α

ΤΜΝΟΣ *)

HYMNVS IN CEREREM

*) *Callimachus*, qui A. M. 3737. et ante Christum natum 247. floruit, Cyrene, vrbe in Africa, ortus, *Battiades* vocatur a Batto, Cyrenarum conditore. v. *Burm.* ad *Ouid.* I. Amor. 15. interpretes ad *Petron.* 7. 135. *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in *Apoll.* 65. In Museo Alexandrino, quo plures eruditi homines sumtibus regis Aegyptiaci alebantur, vixit, et regi Ptolemaeo Philadelpho, eiusque successori, Ptolemaeo Evergetae iucundus fuit. Multa scripsisse dicitur: sed ad nostra tempora peruenerunt VI. Hymni in tot deos deasque; LXXIII. epigrammata, et multa fragmenta. Iudicium de eo iam tulit *Ouid.* I. Amor. el. 15. vers. 13. 14.

Battiades semper toto cantabitur orbe:

Quamuis ingenio non valet: arte valet.

Atque Io. Georg Zierlein in disputatione de ingenio *Callimachi*, sub praesidio *Klotzii*, Halae Saxon. 1770. ventilata, ostendere studet, mediocre fuisse ingenium *Callimachi*, boni alias grammatici, magis venustum, quam magnum. Suas tamen habet virtutes, eiusque reliquiae formulis typographicis saepius descriptae sunt. Princeps editio est Florentina, litteris capitalibus cura *Lasca-rii*, sine mentione loci et anni, et nouissima cura *Christoph. Frid. Loesneri*, sine notis, Lipsiae 1774. in 8. Locupletissima autem et optima est: *Callimachi* hymni, epigrammata et fragmenta cum notis integris *H. Stephani*, *B. Vulcanii*, *Annae Fabri*, *Th. Graeuii*, *R. Bentleii*, quibus accedunt *Ezech. Spanhemii* commentarius, et notae nunc primum editae *Tiberii Hemsterhusii* et *Davidis Ruhnkenii*; textum ad MSS. fidem recensuit, latine vertit, atque notas suas adiecit Io. Augustus Ernesti. tom. I. II. Lugduni Batav. MDCCCLXI. in 8. Secundum hanc edi-